

Izsák Szabolcs †

(1944. április 3. Budapest – 1993. július 6. Budapest)

Budapest első szőnyegbombázásának napján született. Ez a nap és a következő hetek feszültsége egész életére rányomta a bélyegét. Az ő korosztályából azok, akik a világháború utáni nehézségeken, az éhezésen, alultápláltságon felülkerekedtek, és küzdőképes emberekké váltak. Benne is állandó tettvágy élt, igazi cselekvő ember volt.

Szentendrén a ferencesekhez járt, ahol tornázott, az iskolabajnokságokon jó helyezéseket ért el. Mérnök geodétaként a munkái javát nyáron végezte. Ezt úgy hozta össze a vitorlázással, hogy a szükséges mennyiségű munkát sajátos, irdatlan tempóban éjjel-nappal dolgozva végezte el. Így nyert szabadidőt a vitorlázáshoz.

Édesapja idősebb Izsák Tibor a Magyar Vitorlás Szövetség egyik alapítója, a negyvenes években szövetségi kapitány volt. Szabolcs testvérével, a szintén ismert versenyző Tiborral Szénásy József – jó barátjuk, majd édesapjuk halála után nevelőapjuk – Olimpia-jolléjával, a híres Siccel kezdett vitorlázni Lellén. A családnak vízparti telke volt, így a gyerekek szinte egyszerre tanultak jární és hajózni. 14–15 éves korában kezdett el versenyezni, a Vasasban finnezt, 17 évesen az ifibajnokságon harmadik lett. 1964-ben Dolesch Iván a Spartacusba vitte, mert atlétikus, jó mozgású legénységet keresett Gömör Pali mellé. Mentálisan is abszolút versenyzőalkat volt, élen járt a fizikai felkészülésben, így jól passzolt a hajóba. Fizikailag kifejezetten illett hozzá a hollandizás, és ő rendkívül élvezte a versenyzést. 1967-ben ötödikek lettek az Európa-bajnokságon, majd egy év múlva Balatonfüreden – némi balszerencsével – az FD-héten nyolcadikak. (Az FD-héten erősebb mezőny gyűlt össze, közel száz hajó indult, míg a vb-n húsz.) Élvezte azokat az éveket. Jó felszereléssel, és nagyon jó emberrel hajózott együtt. Nagyra becsülték egymást, és ez összhangot eredményezett kettejük között.

Az 1968-as mexikói olimpiai szereplés azonban nem úgy alakult, ahogy szerették volna, és nem érték el a sportvezetés által elvárt helyet sem. A hivatalt nem érdekelte, hogy a feltételek adottak-e, csak elvárták az olimpiikonoktól a pontszerzést. Az előolimpiára való utazásukat az utolsó pillanatban törölték, így minden előzetes tapasztalat nélkül szembesültek Acapulcóban a Csendes-óceáni extrém hullámzással és áramlatokkal. Az olimpia után a másik nagy hollandis klubba, a BKV Előrébe Kővári Károlyhoz igazolt, ahol Botond László versenyzőtársa lett, akivel nagyon jól szerepeltek, akár ki is juthattak volna együtt a müncheni olimpiára. De nem úgy alakultak a dolgok. Litkey Balázs és Bence az olimpia évében szétültek, a Vitorlás Szövetségben pedig úgy döntöttek, hogy csak abban az esetben utazik magyar FD-egység az olimpiára, ha Szabolcs Litkey Bencével egy hajóba ül. Akkoriban gyakran döntöttek hatalmi szóval. Az olimpia után még versenyzett Bencével, és amikor befejezte a hollandizást, elindult néhány futamon finnel. Azután már csak nagyhajózott.

1975-ben résztulajdonosa lett a Hárpia 30-as cirkálónak, és ezzel új szakasz kezdődött az életében. Ő ezt is rendkívül élvezte. Szinte a hajón élt, a Hárpia-t a nyaralójának tekintette. Sokat vitorlázott egyedül, gyakran aludt kinn a vízen, túrázott, horgászott. Ez összefüggött a betegségével, az abból fakadó megszorodott szabadidejével. 36 évesen kellett először műteni a szívét. Sokak csodálatát vívta ki, amikor két héttel a beavatkozás után felmászott a 30-as árbócára. Pedig az orvosok csak azt tanácsolták neki, hogy igyekezzen visszatérni a korábbi életéhez. Hát... ő visszatért. Elkezdett horgászni, néhány éven belül a helyiek által is elismerten az egyik legjobb horgász lett a Balatonon.

Az utolsó éveit kitöltő nagy vállalkozása, a Sirocco 75-ös cirkáló felújítása, hatalmas kihívás volt. A hajó a szövetségi telep sarkában pusztulásra ítéelve korhadt. Szabolcs úgy érezte, hogy az ideje megengedi a gyönyörű klasszikus hajó megmentését. Hihetetlenül nagy munkát vállalt magára. Létrehozta a Sirocco Alapítványt a hajórestaurálás költségeinek fedezésére. Neki pénze nem volt, de elszántsága, kapcsolatai, barátai, és a hajó iránti szeretete vitték előre. Sokan fizettek be az alapítvány számlájára, nem csak vitorlázók. Ebből a pénzből – a lehetőségekhez képest – jól felújította a Siroccót. Az asztalosmunkát Rendek Zoltán végezte, a műanyagozásban többen is segítettek. A műanyaggal való bevonás abban az időben elfogadott hajó-felújítási módszer volt. A későbbihez hasonló teljes újjáépítésre nem lett volna lehetősége.

A Sirocco akkori felújításának máig gyűrűző, egyre szélesedő hatása lett. Ezen a hajón ismerkedett meg a vitorlázással és a versenyzéssel Láng Róbert, aki később megvette, és példamutató módon keltette új életre a testvérhajó Nemerét. Annak sikere pedig a Sirocco hasonló teljes felújításához, újjáépítéséhez vezetett. A sok-sok újjászületett klasszikus balatoni szépségről nem is beszélve.

A sors kegyetlensége, hogy utolsó nagy álma beteljesedését már nem élhette meg. Még ott volt a Sirocco vízrebocsátásánál, de az árbócot már nem ő állította be és nem vitorlázhatott a hajóval. Az első műtétje után az egészsége folyamatosan romlott. Az elkerülhetetlen második műtétet igyekeztek orvosai minél későbbre tolni, mert a kardiológia gyorsan fejlődött. Ráadásul, ahogy öregszik az ember, a folyamatok lelassulnak, és ez is segíthette volna az életesélyeit. 13 évvel az első után következő újabb műtét is jól sikerült, ám tüdőgyulladást kapott, és ezt már nem bírta el a szervezete.

Izsák Szabolcs olyan ember volt, aki belecsapott a vízbe, hullámokat keltett, és abból hullámverés támadt. Tetteivel fejlődést indított el, amelynek hatását ma is látjuk, élvezzük. Ha valaki példát keres az igazi versenyző, a mindig aktív ember típusára, Izsák Szabolcsban megtalálja.